

A close-up photograph of a blue pen nib, likely a fountain pen, pointing towards the upper right. The background is a dark night sky filled with numerous bright, out-of-focus stars, creating a starry effect. The pen nib is the central focus, with its tip pointing towards the top right corner of the frame. The stars are scattered across the entire background, with some appearing as bright, distinct points of light and others as soft, glowing halos.

Könnyek csillognak a Nap szemében

Demján János

ISBN szám 978-963-12-5210-1

FELELŐS KIADÓ: Eller Mária 0630/999-1216

FOTÓK: A budaörsi Kesjár Csaba Általános Iskola Pillantás Fotókörének

(VEZETŐ: Rátkainé Füzér Judit Zsuzsanna) 21 alkotása,

a jegyzékben szereplő felsorolás szerint, továbbá családi képek

A CÍMLAPON: Rátkai Luca Fény folyó című műve látható, mely a
Víz Világnapja alkalmából kiírt nemzetközi fotópályázaton fődíjas lett

LEKTOR: Hepke Tímea

TERVEZÉS: Kaszás Zoltán

NYOMDA: Print Pro Group Nyomdaipari Kft.

A kiadást támogatta: Budaörs Város Önkormányzata
(Pályázat helyi kiadványok támogatására 2016)

Minden jog fenntartva, a kötet másolása, sokszorosítása egészében és részben is tilos.

„Az előszót nem írtam még meg,
de az utószót az idő helyettem megírja”

(Tovább viszem című vers 188. oldal)

GONDOLATOK

a kötet szerkesztőjétől és kiadójától

A kötetet elsősorban Demján János (Jancsi) fiainak, Attilának és Krisztiánnak ajánlom. Valamint édesanyjuk emlékére, Jancsi szeretett feleségének, Czimeth Mária Annának, „Cilinek”. Továbbá nagymamánk emlékére, Szilágyi Lászlóné, született Koncz Erzsébetnek, „Szilszikének”, aki szülei helyett, természetesnek véve e nagy feladatot, felnevelte Jancsit, s aki édesanyánk fő támaszaként mindennap ott volt mellettünk, segítve őt három lánya nevelésében, sok-sok szeretettel és tisztességgel.

Nagy hálával gondolok vissza unokabátyámra – kamaszkoromban szinte negyedik testvéremre –, akinek írásai lelkem építőköveit adták, amikor ezekkel a versekkel, az 1970-es évek végén, a Heuréka Musical Irodalmi Színpaddal jártuk a környék művelődési házait, közösségi helyszíneit. Néha kisebb, olykor nagyobb közönség előtt adtuk elő négyen (Jancsi, Cili, egy jó barát és magam) a kötetben található lírai sorokat, sokszor megzenésítve, gitár kísérettel. Néha furulyáztam is egy kicsit, aminek a színvonala ugyan nem ért fel a versekéhez, de a közönség, elérzékenyülve a költeményektől, ezt is kedvesen fogadta. S ezek a legtöbbször rendkívül intenzív, mély érzéseket, és ha úgy tetszik Istenre mutató, fontos gondolatokat közvetítő költemények mindig nyitott szívekre és fülekre találtak.

Most, közel negyven évvel utána, régi értékeimet pakolgatva nem csak az emlékeimből, hanem a fiókból is elővettem Jancsi írásait, némelyeket megsárgult papíron, másokat floppyn, és miközben digitalizálni kezdtem, egyre biztosabb lettem benne, hogy minden sora fontos üzenet a mai fiataloknak. Még az eddigieknél is nagyobb szükség van lelki sebeink gyógyításához az ebben a könyvben rejlő vigasztalásokra. Ahogy Demján János ars poeticájában írja: „Nőhet-e óriássá az ember, vagy csak egy ponttá szédülünk??”, miközben körülöttünk élnek – írja máshol –, akiket elszédített már „A hatalmi mámor” és uralkodik világunkat a „felkent kába istenek”. A „becsület – tisztesség – boldogság” keresése közben vajon eljuthatunk-e „A hit – a béke – a szeretet...” megnyugtató világába?

Juhász Ferenc – akinek művei a „heurékás” időkben ugyancsak nagy hatással voltak rám – az „Örvénylések Bartók Béla körül – Magyarország” című verses prózájában nagyon látványosan érzékelteti a magyar kultúrára jellemző és semmivel sem összetéveszthető életérzést: „a megaláztatás gyémántköszörűjével csiszolt élő szenvedés-kristály”-t. Ilyenek e kötet versei is.

Szintén Juhász Ferenc soraira utalva, unokatestvérem nem hagyta, hogy „gilisztatekeredésű növényeivel benője a csönd, fojtogassa szívét, befogja szemét és fülét, zengő szájára tapassza zöld tenyerét...”

Amikor az „Ahol a lelkünk” című versét Jancsi magányosan papírra róttta, már elveszítette a feleségét és a fél lábát: „Ott – ahol az embernek a szépreménye ég! / Ott – ahol távol van tőlünk a messzeség! / Érzem, hogy én is ott – megfogom kezéd! / S érzem ahogy a lelkemmel – megérintelek!” A közelmúltban két kedves ismerősöm veszítette el az édesapját, és elküldtem nekik e sorokat vigasztalásul. Szalai Zsuzsanna így fejezte ki köszönetét: „A vég nélküli szeretet az, ami erőt ad. Nagyon szép vers. Köszönjük.” (2016. április 22.)

Lechner Judit pedig ezt írta válaszul: „Szép a vers, köszönöm. Vigasztaló a nehéz élethelyzetekben üzenetet kapni arról, hogy nem vagyunk egyedül a gondolatainkkal. A költők helyettünk is kimondják, amire mi nem találunk szavakat, így gyógyítják a lelki sebeket, ismeretlenül, téren és időn áthatolva.” (2016. március 9.)

Mindenképpen szeretném kiemelni a kötet egyedülálló illusztrációit, amit a budaörsi Kesjár Csaba Általános Iskola Pillantás Fotóköri mai és egykori diákjai készítettek, Rátkainé Füzér Judit Zsuzsanna tanárnő vezetésével.

A csapat már ötször nyerte el az elmúlt években a Magyar Fotóművészeti Alkotócsoporthoz Országos Szövetségének „legjobb alkotócsoporthoz” országos díját. Az itt közölt fotóikat zömmel e kötet versei ihlették. A legfiatalabb művész a tízéves Urai Márk, alkotása az „Ahol már nem lehet című vers” mellett található, a legidősebb pedig a tanárnő, képei a „Borom az lesz” és a „Várj, veled megyek” című versek mellett láthatók. Lányának, Rátkai Lucának a fotója (a Hétköznapok című vers mellett) a Rainbow Gyermek és Ifjúsági Képzőművészeti Pályázatán, ötvenhat ország versenyében lett fődíjas. Továbbá az „Egy hajlalon” című vers melletti alkotása – lásd a borítón is – a „Víz világnapjára” kiírt nemzetközi pályázaton szintén fődíjas lett.

Engedjék meg kedves Olvasóink, hogy ismét Juhász Ferentől idézve, A szarvassá változott fiú kiáltozása a titkok kapujából című versének soraival zárjam a gondolatsort: „csöndesülj nedvekbe ágyazott zsongás, / atomok mélyéből szivárgó zajongás / (...) hallgassatok, mert fölkiáltok / (...) a dolgoknak adj újra elrendelést / (...) szelídítsd meg a kést (...) igazíts el mindent a lélekzetteddel / (...) csak tiszta forrásból, csak tiszta forrásból!”

Budaörs, 2016. május 10.

Eller Mária,
újságíró, Budaörsi Napló

„Csak nézem templomunk falán kifőstve a menny-
országot-hárfák zöngének. S a poklot, ott főnek a
bűnösek! (...) Élni-halni e hitben akarok.”

(villon)

Az ars poéticám...!

Amit előidézett az ősrobbanás
Létrehozta a földi életet
S a születésünkkel együtt
Itt hagyta reánk a végzetet
Míg vitatkozott a léttel a nemlét
Akkor születtek meg,
A csodás nagy elmék.
De milyen parányiak vagyunk,
És mégis milyen nagyok.
Ott mélyen a génjeinkben – örökre
Megannyi fényes szív ragyog.

És merre visz minket most az életünk?
Nőhet-e óriássá az ember,
Vagy csak egy ponttá szédülünk??

Engem az ember nagysága csábít,
becsület – tisztesség – boldogság,
ezek így csak magányos holt szavak.
Ha egyszer valóban elindul,
és az élő lelkek meg – nem nyugszanak.
S az a fal ami dőlni készült,
magába roskad – és leomlik!
és nem választanak el egymástól
senkit! A tévelygő lelki zombik.

És a tudás az értelem gyökere,
 termékeny talajjá válik!
 De nem úgy, ahogy a béna
 vonszolja magát – ágytól, ágyig!
 És szárnyalni látom! a mai ezernyi
 merész kis elmét – bár most még csak szavak!
 És nem tapogatva látom őket járni
 fehér bottal – mint a vak!

Ha az ő szemük előtt már
 nem lebeg „A” fátyol!
 És nem húzódnak távol
 a másik bajától!
 Ha a szemükből majd tisztán
 peregnek a könnyek!
 És nem fordulnak el egymástól,
 mert így a könnyebb!

De miért ne lehetne így??
 S nemcsak botladozni – vagy dadogni – sután!
 De Szép is lenne!!
 Mert évezredek vitája – vágya dőlne el,
 mint fű a réten – eső után!!
 A hit – a béke – a szeretet...
 és Te vagy – az ars poéticám!!

A Nap gyermekei

Könnyek csillognak a Nap szemében:
az álmok,

a dalok,

s az évek könnyei.

Mikor az évek emberközelbe lépnek,
minden csepp könny a kezünket égeti!

S mi mentünk, de megálltunk néha,
mert úgy rémlett, lesz egy állomás.

S az indulatok aljas keresztútjében,
nem maradt egyéb, csak látomás.

De együtt maradtunk!

És együtt mentünk el innen is tovább,
mert erősebb nincs talán,

nem ismerek erősebbet, mint az összetartozás.

Könnyek csillognak a Nap szemében,
az álmok,

a dalok,

s az évek könnyei.

Együtt dalolunk vidáman,

mi a Nap gyermekei.

Az álmokat együtt álmodjuk végig,

a dalokat együtt énekeljük el az utolsó akkordig.

És együtt rójuk le, ahányszor kell,

mind a háromszázhatvanöt napot,

még akkor is, ha csak ez maradt,

e néhány ember embernek megmaradhatott!

Könnyek csillognak a Nap szemében,
az álmok,

a dalok,

s az évek könnyei.

De mikor az évek emberközelbe lépnek,

már minden csepp könny,

a lelkünket égeti!!!

(1978)

Töredék I.

Radnótit – Nagyon szerettem! – Még ma is!
Vajdának meg elszerettem – Az álmait!
Villonnak azt – Ahogy megírta!
József Attilát – A lelkem visszasírta!
Tóth Árpáddal ott ültem kinn a balkonon!
S megkönnyeztem őket, oly sok alkonyon!
Nekem ennyi apám volt – ma is még látom,
a lelkem egyik fele az övék volt,
amit meg leírtak – az mind...a jóbarátom!!

Hétköznapiok...

Felszakadt már az éjszaka csendje,
S a hajnali zajok fáradt lépte kopog.

S az álmos arcok erdeje indul,
és lépnek újra a hétköznapiok.

A reggel szokott zajába,
egy mozdony örülten belekiált.

És álmosan ráncigál, vonszol,
húszt fáradt vagont magával ránt.

Megáll egy percre az élet,
míg szenved az öreg csühös.

A villamos mogorván csenget,
látszik, hogy ő is dühös.

Indulnak zajjal a gépek,
a munka jól ismert hangja dohog.

Így kezdi újra egy ember,
a számító hétköznapiot.

Rátkai Luca

I. VERSCIKLUS

Ahogy én látom...

Sokunk erejét már végképpen felőrli,
A létért való kemény küzdelem!
Mi a földre nem azért születünk,
Hogy görnyedten rohanjunk át az életen!

Mi most élünk, és ki tudja még meddig?
Már huszonegyedik a századunk!
Hát el kéne dönteni már végre,
Hogy ez értünk van! És nemcsak általunk!

Akiket a „sokak” magasba emeltek,
S ha elkapná őket a hatalmi mámor,
és elszédítené őket a nagy magasság,
A „sokak” nagy része, biztos visszazámol!

Nézzetek ki hát a csonttoronyból!
És lássátok meg, hogy a „sokak” mit esznek!
Így szólnak hozzátok szerényen,
azok a bizonyos szárnysezegettek!

A lelküket az árnyékharc felőrli,
Mert a harcuk nagyobbik része öncsalás!
Az életüknek ezt a részét, ez kitölti.
Pedig lehetne egyszerűbb, vagy néha más!

Sokat közülük, koldussá tett a tévhit,
Van aki negyven évesen már megfáradt, s öreg!
S akik a becsületről papolnak hosszan, s önfeledten!
Csalók azok! És önmagukat „felkent istenek”.

Az elménket a létünk kormányozza,
A kinek hogyan, és nekem miért nem, a végszó!
Pedig csak adni kéne egy kicsit a „sokaknak”,
Hogy nekik is legyen, mert jár! az emberhez méltó!

Pedig velük is zengett és zúgott az ország.
A forintjaikból sorra épült fel az út!
Most kilátástalanul! Kitéve kénynek-kedvnek!
Az életük vissza, önmagába fut!

Elpazaroltak, nagyon sok éles elmét,
Sok értékes embert, és sok-sok dolgozó kezét!
S kiszolgáltatottá tettetek „sokunkat”,
Ti fényűzően „kába istenek”!

S nektek öröm, ha marjuk egymást?
Azt hiszitek, nem látjuk meg így a lényegét!?
Pedig csak türelemmel kell kivárni,
Az építő és jobbító szelet!

Hogy „sokunknak” legyen emberhez méltó az élet!
Közénk ne a szégyen húzzon fel falat,
S az útjuk végén „A sokak” is megérjék,
hogy az Ő sorsuk is, JÓ felé halad!!

Már tudok újra sírni...

Valami bennem mindig új erőre kap,
valahogy kilépnek belőlem a **gyógyító szavak**.
És valami bennem mindig újra helyre áll,
de nem értem mi ez? Mert erre nincs szabály.

És valami, amit még most sem értek, de mindig körüllebeg.
Talán a dolgát végzi csak, a **gyógyító képzelet**.
És ez a valami mindig, és folyton hív haza,
ami itt bennem él, mert érzem, hogy ott van otthon!

S körülleg valami érthetetlen szeszélyes szépség
és átkarol az, az elérhetetlen néma mélység.
Ez a valami itt belül, nap mint nap mindent újra épít,
talán érdemtelenül, de rosszat és jót is, nemessé szépít!

És most eljött, de nem tudom miért, és hiszem, hogy így a könnyebb,
s engem meg elvarázsoltak, a szememből patakozó néma könnyek!
De boldog vagyok, legalább már tudok újra, önfeledten síni,
én nem hittem benne, hogy ezt egyszer meg is tudom még írni!!

Szépek a versek

Szépek a versek, mert elrepítenek
egy másik világba, ahol a béke honol.
És szárnyal a képzelet,
s így tűnik el a valóság, egy kis időre.

Szép ez a város, úgy simul a hegyek
lábaihoz, mint a jó szerető.
Úgy írom ezt a verset, hogy becsukom
szemeim, és visszaidézem, a régi időt.

Mikor jártam a várost, és kopott
az aszfalt a lábam alatt.
Szépek a fák is a téren, ahogy néznek
az égre szomorúan, és várják az áldást,

mert szomjas a föld, és megadóan várja
a záport, s mosolyog mikor sírnak a felhők.
Ébred az élet, így nyár elején
S a Föld szeme is a végtelent kémleli némán

és szomorúan, mert érzi hogy most
kifacsarják, és nem tehet ellene semmit.
Ő adta a lelkét, s az évmilliókat,
hogy éljen az ember, s óvja a fákat, a rétet

s az égbenyúló szép hegyeket.
De csak pusztít – e faj,
gonosz játékot játszik, a Földdel!
Lent a vas masinák dübörögnek,

pusztítanak! réteket fákat és lelkeket is,
mindent megeszik az ártó enyészet – és felfal,
ahogy a füst is szétterül, és lerakódik a szívekbe.
És az elménket is beborítja lassan a gyűlölet árnya!!!

Nőnap köszöntő...!

Ma köszöntöm a csodát „A” nőt,
a szépséget – az úrnőt – s az őserőt!

S mindazt ami árad a lényetekből,
azt is, ami létrejön alkotó kezektől!

Mert Ti értelmet adtok a világnak,
s hűséges gyermeket hazánkknak!

Ti hintitek szét létünk aranyporát,
s töltitek be fénnel, az álmok otthonát!

Már évszázadok óta áradnak szét a fények,
de mégis a lelketekben testesült meg – a lényeg!

Ha tehetném!
Én nektek adnám fáim,
kertjeim, s virágaim illatát,
S a lábaitok elé hinteném
az utak termékeny porát!

Ha tehetném!
Az arcotokra faragnám
a múltidők megkövült hitét!
S a homlokotokra én,
virágzó tavaszt festenék!

Bár meg tudnánk tenni mi is értetek
azt az egyszerű csodát,
hogy úgy becsüljük meg a lényeteket,
mint hűséges férj – az asszonyát!

*kezelettel és ajákklettel adom,
nőnap alkalmából!*

*Eller Pál és Szilágyi Erzsébet esküvőjén
a budaörsi Nepomuki St. János templomban 1959-ben,
Jancsi unokatestvérével Sidó Helénnel*

Sokirányú tehetségét a hobbjajaiban mutatta meg

Demján János 1952. január 31-én született, hivatalosan Budapesten, ahogy a budaörsiek többsége. De Budaörsön volt gyermek, itt járt általános iskolába, és amikor felnőttként meglátogatta a nagymamáját, aki szülei válása után felnevelte, ide jött haza. S bár a jó bizonyítvány elérése nem okozott számára nehézséget, a gimnázium helyett ipari tanulónak jelentkezett, hogy mielőbb legyen saját keresete és szerszámkészítő lett. Az 1990-es évekig néhány nagy, budapesti, állami iparvállalatnál dolgozott, majd azok szétesése után kisebb cégeknél. A szakmájában munkatársai élete végéig elismerték.

Vele született sokirányú tehetségét a hobbjajaiban mutatta meg, ezekben teljesítette ki magát. Korán kiderült, hogy remek sportoló, hiszen tinédzserként korosztálya későbbi magyar bajnokait verte meg asztaliteniszben, de nem akart élversenyző lenni, ezért később csak a saját kedvtelésére ragadott ütőt. Remekül rajzolt, portrékat, karikatúrákat készített, melyek a hagyatékában sajnos nem maradtak fenn. Véletlenül vesztek el vagy kidobta őket? Autodidakta módon tanult meg citerázni és gitározni, és az 1970-es évek végén az általa alapított négytagú együttesel (feleségével, unokahúgával és egy baráttal), egyebek között a saját megzenésített verseit adta elő, a környék művelődési házaiban, nem kis sikerrel.

A sors otromba tréfája, hogy egy váratlan trombózis akkor oltotta ki Demján János életét 2004-ben, amikor az egyik lába elvesztésével járó komoly betegségéből kezdett felépülni; és amikor a felesége 2003-ban bekövetkezett váratlan halála miatti fájdalommal kezdett csillapodni. Nagynénje támogatásával újjult erőre kapott az életkedve, a postás meghozta az első rokkantnyugdíját, s mivel a harmadik emeleti, lift nélküli lakásában a kerekesszékehez volt kötve, megtanulta használni a számítógépet. Előkereste korábbi írásait, verseit, hogy nekiálljon az első saját kötet összeállításának; és ezekben a hetekben, néhány új költemény is született. Akkor is a munkaasztalánál ült, amikor az ép lábában valami furcsa, égető érzést és zsibbadást érzett. Annyi ereje még volt, hogy telefonon segítséget kérjen; de a segítség már nem érkezett meg időben.

Több mint tíz év telt el, és egyre kisebb volt már a valószínűsége, hogy Demján János első kötet, mely egyben az utolsó, megjelenjen. Elsősorban az unokahúgának, továbbá a budaörsi Kesjár iskola Pillantás Fotókörének és a budaörsi városi önkormányzat anyagi támogatásának köszönhetően, most 2016-ban mégis a kezünkben tarthatjuk. Nagyon jó lenne hinni benne, hogy onnan fentről, vagy egy másik dimenzióból, ő is láthatja!

Budaörs, 2016. szeptember 29.

Tartalomjegyzék

Előszó	4-7	Ahogy beszélés	31
		Én pedig tudom	32
		Fáradt vagyok	33
		Összegzés	34
		Szerelmes voltam	35
		Rohanjunk át	36
		Szeretem mégis	37
		Szeretnék átölelni	38-39
		Jó volt veled	39
<i>I. versciklus</i>			
<i>Ars poeticától</i>			
<i>az utolsó versig</i>			
Ars poeticám	8-9	<i>II. versciklus</i>	
A Nap gyermekei	10-11	<i>Szerelmes versek</i>	
Töredék I.	12	„Lelki flört”	
Én őket hívom úgy	13	Szerelmes lettem	40
Az álom kulcsa	13	Csillagra várok	42
Hétköznapiak	14	Lehet	43
Ahogy én látom	16-17	Nem illik tudom	44
Már tudok újra sírni	18	Én kereslek téged	45
Szép a versek	19	Nem ez az út	46
Nőnap köszöntő	20	Szeretlek de miért	47
		Nem tehetem	48
		Te aki rám találsz	49
<i>II. versciklus</i>			
<i>Szerelmes versek</i>			
<i>Cili életében 1955-2003</i>			
Szerelm	22	<i>II. versciklus</i>	
Vigasztalás	24	<i>Szerelmes versek</i>	
Megőrzöm a lelked	24	<i>Cili halála után 2003-2004</i>	
Szeret mégis	25	Várj veled megyek	50
Egy igaz vallomás	26	Így karol át	52
Tudod drágám	27		
Szerelmes vers	28		
Ha így lehetne	29		
A sétánk	30		

Töredék II.	53	<i>III. versciklus</i>	
Az érintésedet várom	54-55	<i>ÉLET, LÉTEZÉS, KÜLDETÉS,</i>	
Nélküled	56-57	<i>TERMÉSZET</i>	
Erről szól	58	Egy hajnalon	82
Hiába volt	59	Miért	84
A fák alatt I.	60	Átkarolhatod	85
A fák alatt II.	62-63	Ez valóban így van	86
Azt hiszem tudok még	64	Bízni kell	86
Csak egy szó	65	Emlékkönyvbe	87
Búcsúzom	66	Levél a barátomhoz	88-89
Hiányzik	68	Töredék VI.	90
Hiszem, hogy	69	Töredék VII.	90
Ígértem	70	Töredék VIII.	90
Még ma is	71	Töredék IX.	90
Az mind te vagy	71	Repültem át	91
És ide bújsz	72	Töredék X.	92
Megőrzöm	72	Most	92
Mondd el nekem	73	Milyen kár	93
Szerelmek	74	Elsuhan	94
Most kéri számon	76	Miért ne	96
Töredék III.	77	Lehet hogy	97
Itt ez a rend	78	Emlékkönyvbe 2.	97
Töredék IV.	80	Legalább	98
Töredék V.	80	Ha tehetném	99
Emlék	81	Tudod-e?	100
		Egy részlet	102
		Csak gondolom	103
		Ez így van	103

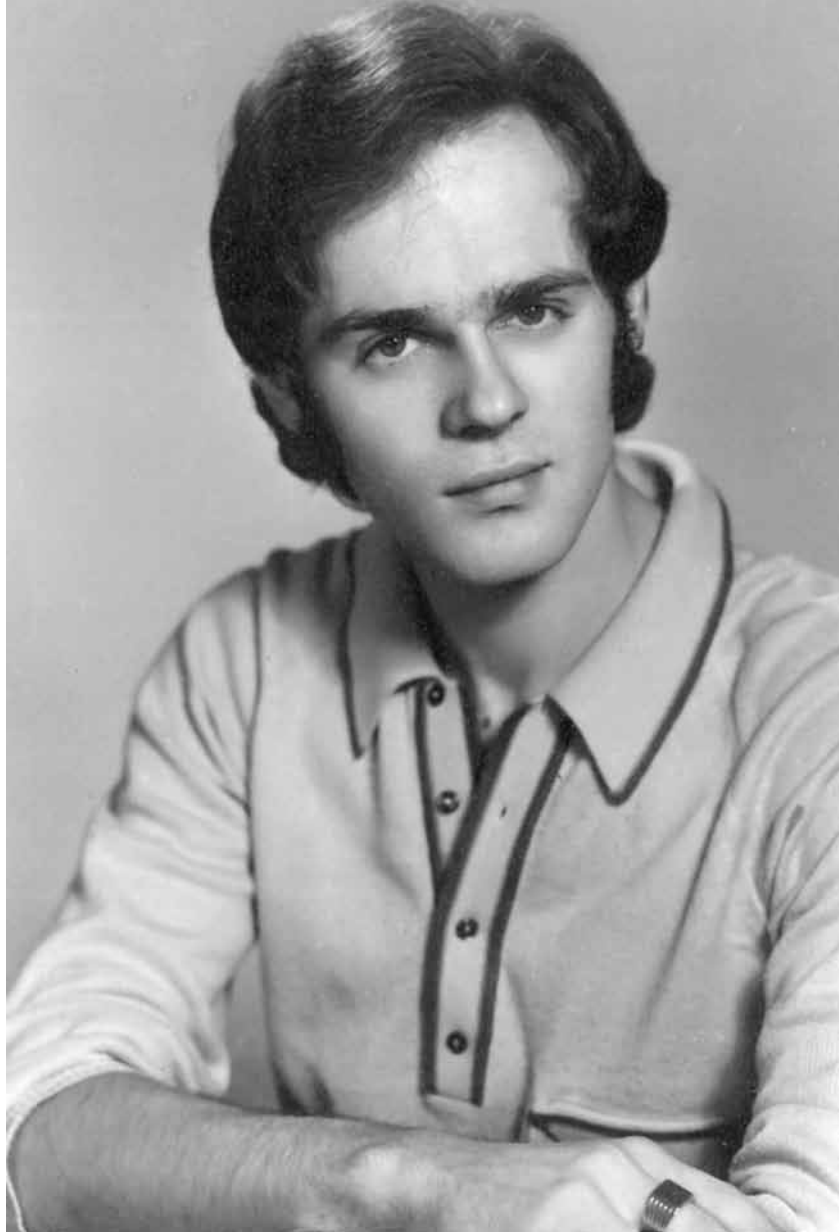
Mikor előre lépünk	104	<i>VI. versciklus</i>	
Mi lesz?	105	<i>Szenvedés, magány,</i>	
Metszéspont	106	<i>megbocsátás, elengedés</i>	
A képzelet játéka	108	Hát ez a sorsunk	132
Megálltam	109	Nem vádoló	134
		Jártam arra is	135
<i>IV. versciklus</i>		Magamról	136-137
<i>Versek fiainak</i>		Csak fegyelmezetten	138-139
Nyújtsd felénk	110	Borom az lesz	140
Rájössz majd	112	Ha volt olyan?	142
Elmesélem neked	113	Töredékek XI.	143
Hó mese	114	Töredékek XII.	143
Örök	116	Úgy legyen	144
Amikor a lelkem	119-120	Tedd le a hangszert	145
A célom	121	Talán ötven lehet csak	146
		Nem elég így	147
<i>V. versciklus</i>		Mit adhatnék	148
<i>Barátságáról,</i>		Ki lesz az?	149
<i>a gyermekkori évekről</i>		Ha néha megállsz	150
Csodálatosak voltunk	122	Magányos percek	151
Nem félttem	124	A magány	152
Mi kell ahhoz, hogy értsem	125	Bár szabad vagy	154
Ahol már nem lehet	126	Azért írok	155
Magas a lé	128	Az utam	156-157
Amikor felnőtt	129	Itthon vagyok	158
A barátom vagy	130	Az önvád	160
Az lehet...	131	Az idő a jó tanár	161
		Emlékiül névnapodra	162-163

Tartozom	164	Válasz – Levél a barátomnak	190
Hová tűnt	165	Tovább viszem	190
		Ahol a lelkünk	191
		Legyél Te „az ISTEN”	192
		Valóban?	193
		Vigyázz reám	194-195
		Voltál már úgy	195
VII. versciklus			
Emlékek, esetetek vigasztalása			
Akkor talán	166		
Emlékeim	168		
Már régen készülök	169		
Bízni kell!	169		
Ha az idő engedi	170		
A fény a felhők között van	171		
Fel a fényre	172		
Egy öreg zenész!	173		
Az első versem	174		
Ami még ad valamit	175		
Akár a végzet	176		
Talán megtudom	177		
A lelkembe belemar	178		
Ameddig tart	179		
Egy részlet	180		
Te aki	181		
Csak gondolom	182		
Nem lehet	183		
Naponta	184		
Még egyszer	185		
Letépte álarcát	186		
Hallgasd meg	187		
2. Levél a barátomhoz	188-189		
		VIII. versciklus	
		Nagymama „Szilszike”	
		Amikor még	196
		Rekviem	198-200
		Mondd	201
		A harang szól	202
		Levél talán?	204-205
		A harc	206-207
		Vigyáznak rám	207
		Utószó	208-209

Alkotók névsora

a fotókhoz kapcsolt versek címével

Csomós János – Tudod-e	101
Fabó Benjamin – Szerelmes letterem	41
Füzér Judit – Borom az lesz	141
– Várj, veled megyek	51
Hullár Hanna – A harang szól	203
Kótány Katica – Itthon vagyok	159
Mészáros Zalán – Elsuhan...	95
Pintér Viktória – Itt ez a rend	79
Pusztai Balázs – Metszéspon	107
Rátkai Luca – Egy hajnalon	83
– Hát ez a sorsunk	133
– Hétköznapok...	15
– Hó mese	115
– Örök	117
Tárczy Tünde – A magány	153
Tóth Anna – Akkor talán?	167
Urai Márk – Ahol már nem lehet	127
Wolf Ádám – A fák alatt...	61
– Amikor a lelkem	118
– Búcsúzó	67
– Szerelmek	75

Demján János
1952-2004

Rekviem

Az életem falára a neved
már akkor felírtam,
amikor hozzám eljutott szavad.
És az érzéseimből is kilépve,
lassanként értelem fakadt.

Emlékezem reád gondolatban,
és a szívem mélyén is egyaránt,
a fényképeinkkel együtt megőrzöm,
amit a sorsunk itt a földön,
az elmúlásnak szánt.

Az életem falára a neved már régen felírtam!
És attól kezdve égnek, a lángoló betűk.
Bár a gyermeki könnyeim,
mára már mind kisírtam
de felcsendül lelkemben, a régi szép etűd.

De azt megígérem!
Egyszer, mielőtt én is meg pihennék,
eljátszom dalunk az álom zongorán,
amit a képzelet szült akkor,
és: Te - drága nagymamám!

